

Arrest

nr. 40 310 van 16 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. CLEREBAUT, die loco advocaat V. MAROCCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Kumba. Na uw middelbare studies ging u studeren aan de universiteit van Kalabar in Nigeria. U volgde er een technische opleiding en kon daarna aan de slag in het 'private technical college' te Kumba. U werkte er op het departement elektriciteit en als bijberoep legde u elektrische leidingen in privéwoningen. U besloot om uw kennis nog te verruimen en kreeg toelating om aan een Zweedse universiteit te studeren. Via het consulaat in Douala werd het visum geregeld opdat u zou kunnen starten met een master programma. Toen de afreisdatum dichterbij kwam, regelde u uw vlucht. Een rechtstreekse vlucht naar Zweden was er niet en u boekte een vlucht met SN Brussels Airlines met een tussenstop in Brussel. U werd echter tegengehouden op de Brusselse luchthaven wegens onduidelijk reismotief. In afwachting van uw terugrijding besliste de Dienst Vreemdelingenzaken tot uw vasthouding. Vlucht SN351 bracht u

op 14 februari 2008 terug naar Douala (zie informatie in administratief dossier). Bij aankomst werd u overgedragen aan de Kameroense politie en onmiddellijk aangehouden. Uw geld, kledij en bagage werden u ontnomen en pas drie dagen later werd u in vrijheid gesteld. U moest smeken bij iemand om 2000 cfa te krijgen zodat u terug kon naar Kumba. U was boos en gefrustreerd door de handelwijze van de Kameroense politie en toen er op 25 februari 2008 een bijeenkomst van het SDF werd gehouden, besloot u te gaan luisteren. Na de bijeenkomst besloot u ook deel te nemen aan een vreedzame demonstratie daags nadien. Terwijl jullie aan het stappen waren, liederen zongen en met groene palmen zwaaiden, werden jullie aangevallen door gendarmes en politie nabij 'town green bridge'. Er werd met scherp geschoten en twee betogers, Che Emmanuel en Eyong Elvis, werden dodelijk geraakt. U verloor het bewustzijn door het traangas dat gebruikt werd en kwam terug bij in 'Kumba central police station'. U werd er gefolterd. Toen u reeds in de cel zat braken rellen uit, waarbij regeringsgebouwen – waaronder de treasury werden platgebrand. Daags na uw aanhouding werd u onder druk gezet om een document te ondertekenen waarin stond dat u betrokken was bij het veroorzaken van rellen in de stad en het saboteren van de regering. U weigerde te tekenen. Na twee weken detentie kreeg u het bezoek van vier personen van het 'human rights office'. Ze wilden weten wat voor kogels de politie gebruikt had om de betoging neer te slaan maar u had schrik om te praten en zei niets. Eind maart 2008 kwam de politie tot het besluit dat u niet betrokken was bij de rellen die uitgebroken waren en waarbij regeringsgebouwen in de as werden gelegd. Daarop werd u in vrijheid gesteld. U hervatte uw werkzaamheden en in april 2008 ging u elektriciteit leggen in de woning van een vriend te Bafoussam. Op 5 juli 2008 keerde u terug naar Kumba. Vijf dagen na uw terugkeer werd u thuis zonder arrestatiebevel meegenomen naar het politiekantoor. U kreeg er te horen dat uw naam op een lijst stond van mensen die moesten verschijnen voor het militaire tribunaal in Buea. Er zouden nog mensen zijn geweest die geld achterhielden van de bestorming van de treasury. Op 20 juli 2008 werd u overgeplaatst naar het politiekantoor van Buea. U werd er vastgehouden in slechte omstandigheden. De arrestanten werden door de politie tewerkgesteld op een boerderij. Op zo'n dag kon u van de onoplettendheid van een agent gebruik maken om te ontsnappen. U nam de bus naar Douala waar u uw broer ging opzoeken in Bonaberi. U legde hem uw situatie uit en bracht er de nacht door. Toen u de volgende dag een maaltijd nuttigde in het restaurant tegenover de woning van uw broer was u er getuige van hoe niet minder dan 15 gewapende agenten zijn woning binnen vielen. Uw broer werd in elkaar geslagen. Toen ze opnieuw vertrokken waren, vernam u van uw broer dat ze eigenlijk op zoek waren naar u. Uw leven was volgens hem in gevaar en hij zocht een manier om u het land uit te krijgen. Hij bracht u in contact met een zekere (I.) die u een rood paspoort gaf. Samen reisden jullie per vliegtuig naar België. (I.) begeleidde u tot de gebouwen van de Belgische asielinstanties waar u op 5 september 2008 uw asielprocedure startte.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde uw land te zijn ontvlucht nadat u onterecht werd beschuldigd betrokken te zijn bij het veroorzaken van rellen met het oog op het omver werpen van de regering en omwille hiervan ook onterecht werd vastgehouden. U bleek echter op het moment dat de feiten waarvan u werd beschuldigd plaatsvonden reeds te zijn opgesloten in het politiekantoor van Kumba omwille van uw deelname aan een vreedzame manifestatie. Verbazingwekkend in dit opzicht is dat u twee weken na uw arrestatie op beschuldiging van betrokkenheid bij het veroorzaken van rellen werd vrijgelaten uit het politiekantoor van Kumba omdat u door de politie werd vrijgepleit van verantwoordelijkheid bij de rellen. Uw bewering dat u later opnieuw werd gearresteerd omwille van dezelfde feiten komt dan ook in het geheel niet aannemelijk over. U verklaarde dat de commissaris van Kumba die u eerder had vrijgelaten maar opnieuw gearresteerd had u ze dat de zaak boven zijn hoofd was uitgestegen en hij met andere woorden niets kon doen aan uw logische en overtuigende verklaring dat u op het moment van de feiten vastgehouden werd, hetgeen trouwens kon gestaafd worden met officiële documenten van het politiekantoor van Kumba (gehoor dd. 16 december 2008, verder Cg I, p.10). Het is dan ook hoogst verwonderlijk dat u de normale rechtsgang niet zou hebben afgewacht indien u daadwerkelijk onterecht van deze feiten zou worden beschuldigd. Toen opgeworpen werd dat een advocaat een dergelijke zaak toch eenvoudig kan winnen, repliceerde u dat dit niet het geval is in Kameroen, dat als de politie beslist om niet te luisteren naar de advocaat deze laatste niets te zeggen heeft (gehoor dd. 25

augustus 2009, verder Cg II, p.6). Deze verklaring is algemeen en weinig overtuigend daar de politie op basis van haar eigen onderzoek eerder tot het besluit kwam dat u onschuldig bent.

Er rijzen daarenboven ernstige geloofwaardigheidsproblemen met betrekking tot de door u aangehaalde feiten. Zo bleek u er niet van op de hoogte te zijn dat reeds op 25 februari 2008 het openbare leven in Kumba zo goed als stil lag wegens een staking van de taxichauffeurs die dag. Dit roept vragen op over uw aanwezigheid op een bijeenkomst diezelfde dag waar deze actie ongetwijfeld ter sprake moet zijn gekomen. Men kan zich bovendien de vraag stellen of u die dag en de daaropvolgende dagen wel in Kumba was. Op de bij herhaling door de interviewer van het Commissariaat-generaal gestelde vraag of er ook op 25 februari 2008 reeds geprotesteerd werd, antwoordde u dat alles normaal was en dat u niet kon zeggen of er mogelijks andere protesten waren aangezien u naar huis ging na de bijeenkomst die afgelopen was om 12 uur 's middags (Cg II, pp.2-3). Het is echter in het geheel niet aannemelijk te noemen dat de onrust in de stad u zou zijn ontgaan, mede gelet op de interesse die u zelf pretendeert aan de dag te leggen voor de gevoelens van ontevredenheid onder de bevolking en uw eigen onvrede met de gang van zaken (zie informatie in administratief dossier en meer bepaald het ooggetuigenverslag over de situatie in Kumba op 25 februari 2008). Ook uw situering in de tijd van het overlijden van Emmanuel Che en Elvis Eyong stemt niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. U verklaarde dat beiden ter plaatse stierven tijdens de protestmanifestatie op 26 februari 2006 terwijl ze respectievelijk om het leven kwamen op 27 februari en 28 februari 2008. Hieruit dient dan ook te worden afgeleid dat u niet aanwezig was op de betoging waarvan u spreekt en evenmin werd opgepakt. U verklaarde immers met eigen ogen gezien te hebben hoe Emmanuel Che en Elvis Eyong werden neergeschoten (Cg II, p.3). Uw bewering als zou u zijn vastgehouden in het 'Central Police Station' te Kumba kan ook in vraag worden gesteld. Blijkens informatie van het Commissariaat-generaal werd het gebouw aangevallen en deels in de as gelegd op 26 februari 2008. Hierover ondervraagd, ontkende u dat dit gebeurd was (Cg I, p.13). Het is niet aannemelijk dat u hiervan niets gemerkt dan wel gehoord zou hebben indien u daadwerkelijk die dag werd opgesloten in het Central Police Station zoals u beweerde. Het maakt in deze weinig uit of de aanval voor dan wel na uw opsluiting in het betreffende politiekantoor zou hebben plaatsgevonden aangezien u het ook wel gemerkt zou hebben indien het na uw arrestatie zou zijn gebeurd, gelet op de aangerichte vernielingen en de ontsnapping van gedetineerden (zie informatie in administratief dossier).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt in voldoende mate dat u niet hebt deelgenomen aan een manifestatie op 26 februari 2008 en dat u ook uw bewering als zou u daarna problemen hebben gehad met de Kameroense autoriteiten niet hard kan maken.

Uw verklaringen met betrekking tot uw detenties komen voorts ingestudeerd over. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat (N.M.) ((M.)) een politieinspecteur was in Buea (Cg I, p.12). Tijdens het bijkomende gehoor verklaarde u echter dat deze persoon één van uw medegevangenen was (Cg II, p.5). U verklaarde tijdens het eerste gehoor bij uw twee detenties in Kumba het bezoek te hebben gekregen van uw moeder en verduidelijkte dat ze dagelijks voedsel bracht (Cg I, p.11). Tijdens het bijkomende gehoor verklaarde u daarentegen nooit het bezoek te hebben gekregen van uw moeder en gaf u aan dat het uw advocaat was die voedsel ging halen bij uw zieke moeder (Cg II, p.4).

Het is niet waarschijnlijk dat hoger vermeldde tegenstrijdigheden het gevolg zouden zijn van uw medische toestand tijdens het bijkomende gehoor. De interviewer heeft herhaaldelijk bij u geïnformeerd of u zich bekwaam achtte om het gehoor verder te zetten en zowel bij aanvang als tijdens het gehoor voorgesteld om het gehoor te verplaatsen naar een andere datum maar op uw aandringen werd het interview verder gezet. Ook het tijdsverloop tussen de twee gehoren dat u zelf aanhaalde als mogelijke verklaring voor de tegenstrijdigheden volstaat niet als eventuele verantwoording (Cg II, p.5). Redelijkerwijze mag immers verwacht worden dat de detenties die u aanhaalt en de herinneringen die u eraan heeft een indruk op u zouden hebben nagelaten die dergelijke afwijkende beweringen niet kan verklaren. Het gaat hier immers om het enige contact dat u had met de buitenwereld tijdens uw gevangenschap.

De door u voorgelegde identiteitskaart brengt geen wijzigingen aan voorgaande bemerkingen aangezien uw identiteit hier niet in twijfel wordt getrokken. Het medisch document (dd. 7 augustus 2009) is niet relevant voor uw asielprocedure omdat hierin geen verband wordt gelegd tussen de letsels die u vertoonde (en waarvoor u in België een operatieve ingreep onderging) en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling in een eerste middel de schending aan van de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) voorafgaand aan de verhoren aan verzoeker geen inzage heeft verleend in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Hij verwijst in een eerste onderdeel van het eerste middel naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer omtrent de hoorplicht en leidt hieruit af dat alle gegevens die de beslissing zullen ondersteunen voorwerp moeten uitmaken van het debat. Volgens verzoeker moet de betrokkene een deugdelijke kennis hebben van de gegevens die het bestuur wilt betrekken in de beslissing. Verzoeker stelt dat het hoorrecht *“de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting”*.

Wat de hoorplicht betreft stelt verzoeker dat het niet is omdat hij tweemaal werd gehoord dat aan deze plicht voldaan is. Dit zou enkel zo zijn indien de betrokkene wordt gehoord met voldoende kennis van zake, wat wil zeggen mits voorafgaande inzage in het dossier. De raadsman van verzoeker zou pas inzage hebben gekregen in het administratief dossier op 5 oktober 2009, naar aanleiding van de kennisgeving van de bestreden beslissing. Hij voert aan dat deze inzage nochtans diende te gebeuren voorafgaand aan de verhoren door verweerder. Niettemin was dit maar mogelijk na kennisname van de bestreden beslissing.

Verzoeker wenst in dit kader te wijzen op artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur.

In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. Volgens hem luidt dit tot de conclusie dat de overheid de betrokkene in dit licht met alle feiten confronteert die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen. Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent hetgeen de zorgvuldigheidsplicht ook volgens rechtspraak van de Raad van State inhoudt. Hij betoogt dat de overheid maar zeker kan zijn over alle gegevens te bezitten wanneer hij de gegevens die hij gaat gebruiken voorlegt aan de betrokkene. Hiertoe moet deze voorafgaand inzage krijgen van het dossier. Zoniet kan hij de overheid niet op nuttige wijze inlichten of corrigeren. Verzoeker voert aan dat hij in casu geen enkele inzage heeft gekregen in het dossier van de DVZ, noch in enig advies van deze dienst. Verweerder bewijst volgens verzoeker niet dat hij inzage heeft gekregen in het dossier voorafgaand aan zijn gehoren van 16 december 2008 en 25 augustus 2009.

Wat het zorgvuldigheidsbeginsel betreft voert verzoeker aan dat het horen slechts dienstig kon gebeuren indien hij voorafgaand inzage had gehad in het administratief dossier. Doordat dit niet is gebeurd zou het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden. Het is duidelijk dat hij geen kennis van zaken had ten tijde van het interview ten gevolge van het gebrek aan inzage.

2.1.2. Verzoeker voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat het CGVS de status van vluchteling weigert toe te kennen.

Betreffende de motivering die stelt dat het niet aannemelijk is dat hij opnieuw werd gearresteerd omwille van dezelfde feiten verwijst verzoeker naar zijn verklaringen tijdens de gehoren bij het CGVS en stelt hij dat uit deze verklaringen blijkt dat de vaststellingen van het CGVS feitelijk en juridisch onjuist zijn.

Hij wijst erop dat hij verklaarde meer dan een maand te zijn vastgehouden na zijn eerste arrestatie en niet twee weken, zoals het CGVS stelt. Verzoeker erkent dat hij werd vrijgelaten op 30 maart 2008 maar stelt dat het een ongefundeerde conclusie is vanwege het CGVS dat dit zou komen doordat de politie besloot dat hij niet betrokken was bij de rellen. Verzoeker ontkent dit zelf ooit te hebben beweerd. De logische en overtuigende verklaring dat hij tijdens de rellen vastzat was blijkbaar reeds op 27 februari

2008 onvoldoende om hem vrij te laten. Bovendien heeft verzoeker nooit beweerd dat zijn arrestatie voor het uitbreken van de rellen kon gestaafd worden met officiële documenten van het politiekantoor van Kumba. Rekeninghoudend met de onlusten is het weinig plausibel dat er documenten werden opgesteld. Gelet op het voormelde acht verzoeker het allesbehalve verwonderlijk dat hij de normale rechtsgang niet heeft afgewacht. Hij had al minstens driemaal ondervonden wat dit inhield en als de rechtsgang toch niet normaal zou verlopen riskeerde hij een celstraf van zes tot acht jaar.

Volledigheidshalve haalt verzoeker aan dat uit het administratief dossier blijkt dat, hoewel het voor het CGVS weinig aannemelijk was dat hij opnieuw werd gearresteerd omwille van dezelfde feiten, hieromtrent toch informatie werd opgevraagd. Uit het antwoorddocument blijkt echter dat deze informatie nooit werd bekomen en dat het CGVS vervolgens zijn eigen ongefundeerde conclusies heeft getrokken.

Met betrekking tot de motivering die stelt dat zijn asielrelaas zou zijn behept met ernstige geloofwaardigheidsproblemen betoogt verzoeker dat de vaststellingen van het CGVS feitelijk en juridisch onjuist zijn.

Aangaande de staking in Kumba op 25 februari 2008 verwijst hij naar de verklaringen die hij hierover aflegde tijdens de gehoren bij het CGVS waaruit duidelijk blijkt dat hij heeft verklaard dat de ochtend van de bijeenkomst alles normaal was. Er mag echter niet uit het oog worden verloren dat op deze bijeenkomst zevenhonderd personen aanwezig waren. Zijn verklaring moet dan ook in deze context worden bekeken.

Wat betreft de dodelijke slachtoffers van de betoging haalt verzoeker zijn verklaringen aan zoals afgelegd tijdens de gehoren bij het CGVS. Hij beweert duidelijk te hebben gesteld te hebben gezien dat twee mannen werden neergeschoten. Volgens hem is het aannemelijk dat hij twee mannen neergeschoten zag worden en dat nadien in de cel verteld werd dat dit Eyong Elvis en Emmanuel Che waren. Verzoeker heeft nooit beweerd dat hij deze mannen persoonlijk kende.

Inzake de motivering aangaande het politiekantoor verwijst verzoeker wederom naar zijn verklaringen bij het CGVS. Hij doet gelden steeds te hebben verklaard dat hij in het Central Police Station werd vastgehouden. Verzoeker houdt voor dat hij nooit geconfronteerd is geweest met de vaststellingen van het CGVS. Hij is formeel dat het Central Police Station niet werd afgebrand. Het was daarentegen de Fiango Police Post die gedeeltelijk werd afgebrand. Hij heeft het CGVS hierover tot nu toe nooit kunnen verbeteren omdat hij pas na de bestreden beslissing inzake kreeg in het dossier.

Waar de bestreden beslissing stelt dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn detentie ingestudeerd overkomen stelt verzoeker dat het begrijpelijk is dat hij zich tijdens het gehoor van "25 augustus 2008", meer dan een jaar na de feiten en meer dan zeven maanden na het eerste gehoor, vergist heeft. Dergelijke vergissing zou te futiel zijn om de verregaande gevolgtrekkingen van het CGVS te kunnen onderbouwen.

Dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het bezoek dat hij ontving wijt verzoeker aan de dubbelzinnigheid van de vragen tijdens het tweede gehoor bij het CGVS. Hij voert aan dat uit het gehoorverslag van het tweede gehoor duidelijk blijkt dat de ondervrager er alles aan heeft gedaan om hem in verwarring te brengen. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS werden de vragen omtrent de detenties in februari en juli van elkaar gescheiden werden gehouden terwijl tijdens het tweede verhoor alles door elkaar werd gehaald. Bij een grondige vergelijking van beide gehoorverslagen zou blijken dat verzoeker consequent is gebleven en dat er geen of te futiele tegenstrijdigheden zijn in zijn verhaal.

Verzoeker concludeert dat in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

2.2. Verzoekers eerste twee middelen hebben beide betrekking op de weigering van de vluchtelingenstatus en worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.1. De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd op de DVZ (administratief dossier, stuk 17), dat hij een vragenlijst van het CGVS beantwoordde (administratief

dossier, stuk 16), dat hij uitvoerig werd gehoord bij het CGVS op 16 december 2008 (administratief dossier, stuk 11) en dat hij nogmaals werd gehoord bij het CGVS op 25 augustus 2009, waarbij hij werd bijgestaan door zijn advocaat (administratief dossier, stuk 4). Derhalve heeft hij ruimschoots de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de voormelde wet van 11 april 1994 en aanvoert dat hij niet nuttig is gehoord omdat hij niet voorafgaandelijk inzage heeft gekregen in het dossier, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nalaat te duiden wat hij bedoelt met *“het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting”* dat hem meegedeeld had moeten worden. Tevens blijkt dat het administratief dossier geen dergelijk ‘advies’ bevat. Verder blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen hij voorhoudt, wel degelijk een kopie heeft ontvangen van de ingevulde vragenlijst van het CGVS (administratief dossier, stuk 16, p.5). Verzoeker laat voor het overige na te preciseren welke gegevens hem hadden dienen te worden overgemaakt of op welke wijze dit een invloed zou kunnen hebben gehad op de motieven van de bestreden beslissing. Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij op de hoogte is van het precieze verloop van de gebeurtenissen die hij beweert zelf te hebben meegemaakt, van de documenten die hij bijbracht en van de verklaringen die hij heeft afgelegd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt daarenboven dat verzoeker helemaal geen inzage heeft gevraagd in het dossier voorafgaandelijk aan zijn gehoren bij het CGVS. Verweerder stelt in dit kader met recht dat het recht op inzage uit de voormelde wet van 11 april 1994 geschiedt op aanvraag en dat het een passieve openbaarheid bestuur op verzoek betreft. Derhalve is verzoekers post factum argument dat hij geen inzage heeft gekregen in het dossier niet ernstig.

Verzoekers stelling dat alle gegevens en vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gesteund op voorhand aan hem moesten worden overgemaakt en het voorwerp moesten uitmaken van het debat kan evenmin worden aangenomen. De procedure voor de Commissaris-generaal is geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en er is geen enkele rechtsregel die de Commissaris-generaal de verplichting oplegt de betrokkene op voorhand te confronteren met de vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoeker laat na ook maar enig begin van bewijs bij te brengen ter staving van zijn ingeroepen asielrelaas. Meer bepaald brengt hij geen elementen bij ter staving van het feit dat hij zou zijn gearresteerd door de politie, noch om zijn bewering te staven dat er op heden een proces tegen hem zou lopen bij de militaire rechtbank van Buea (administratief dossier, stuk 16, p.2). Hij verklaarde nochtans dat hij in contact staat met zijn moeder in Kameroen en dat hij bovendien bevriend is met een

advocaat die hij ook reeds na zijn eerste arrestatie en opsluiting zou hebben geraadpleegd (administratief dossier, stuk 3, p.2, stuk 11, p.7, 10, 12), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij documenten zou kunnen voorleggen aangaande het proces dat tegen hem zou lopen.

Verzoeker merkt met recht op dat de bestreden motivering verkeerdelijk vermeldt dat hij twee weken werd vastgehouden na zijn eerste arrestatie terwijl hij in werkelijkheid een maand zou zijn vastgehouden. Dient echter te worden aangenomen dat dit, in acht genomen dat in het feitenrelaas van de bestreden beslissing wel degelijk correct wordt weergegeven dat verzoeker na zijn eerste arrestatie een maand werd opgesloten, een materiële vergissing is. Bovendien heeft deze vergissing geen invloed op de bestreden motivering welke stelt dat verzoeker verklaarde dat hij op het ogenblik dat de feiten waarvan hij zou zijn beschuldigd opgesloten was in het politiekantoor van Kumba omwille van zijn deelname aan een vreedzame manifestatie. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat de vernietiging van gebouwen in Kumba slechts begon na zijn eerste arrestatie en dat hij in de cel zat op het ogenblik dat de gebouwen werden platgebrand (administratief dossier, stuk 4, p.4). Derhalve is het niet geloofwaardig dat hij tijdens zijn eerste detentie zou zijn beschuldigd van betrokkenheid bij de rellen waaraan hij gelet op zijn detentie niet kon deelnemen.

Hoe dan ook verklaarde verzoeker dat hij na zijn eerste arrestatie werd vrijgelaten omdat hij door de politie onschuldig werd geacht en van deze feiten werd vrijgepleit. Waar hij in het verzoekschrift ontkent dit ooit te hebben beweerd en stelt dat het een ongefundeerde conclusie betreft van de Commissaris-generaal, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker dit wel degelijk herhaaldelijk heeft verklaard. In de vragenlijst gaf hij aan: *“Eind maart 2008 werd ik vrijgelaten nadat bleek dat ik onschuldig was”* (administratief dossier, stuk 16, p.3). Ook tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker: *“Eind maart, kwam de politie, ze zegden dat ze hun onderzoek gedaan hadden en dat ik niet betrokken was bij de riots, want na onze vreedzame demonstratie was er een andere groep die regeringsgebouwen had platgebrand. Ik was er niet bij betrokken dus ik werd vrijgelaten”* (administratief dossier, stuk 11, p.5). Het is in het geheel niet aannemelijk dat verzoeker, nadat hij eerst werd vrijgelaten omdat de politie hem na onderzoek onschuldig bevond van betrokkenheid bij de rellen, enkele maanden later opnieuw zou worden gearresteerd omwille van dezelfde feiten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien aan deze arrestatie enig geloof dient te worden gehecht, quod non, het in het licht van verzoekers eigen verklaringen niet aannemelijk is dat hij voor een militaire rechtbank zou moeten verschijnen. Hij verklaarde immers zelf: *“Het zijn mensen van het leger, gendarmes die ze daar berechten”*, hij gaf aan dat de minimumstraffen voor deze rechtbank zes tot acht jaar zijn, verklaarde dat hij niet ziet welke feiten hij gepleegd zou kunnen hebben om dergelijke straffen te krijgen en kon zelf geen verklaring geven waarom hij dan voor een militaire rechtbank zou moeten verschijnen (administratief dossier, stuk 11, p.11).

Verzoeker verklaarde bovendien dat men hem een document wilde laten ondertekenen tijdens zijn eerste arrestatie, dat hij tijdens deze arrestatie werd bezocht door mensen van het Human Rights Office, dat er records bestaan waaruit blijkt dat hij vastzat en dat hij na deze eerste arrestatie een advocaat raadpleegde (administratief dossier, stuk 11, p.7-8, 10). Dat verzoeker voor de militaire rechtbank niet zou kunnen aantonen dat hij in detentie was op het ogenblik van de feiten waarvan hij zou zijn beschuldigd kan derhalve niet worden aangenomen. Bijgevolg stelt de Commissaris-generaal met recht dat een advocaat dergelijke zaak gemakkelijk zou kunnen winnen zodat het verwonderlijk is dat verzoeker de rechtsgang niet heeft afgewacht indien hij daadwerkelijk voor het militaire gerecht zou moeten verschijnen, te meer daar de politie hem blijkens het voorgaande na onderzoek reeds onschuldig had bevonden.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven wordt verder ondermijnd doordat hij, zoals de bestreden beslissing terecht motiveert, in het geheel niet op de hoogte blijkt te zijn van de gebeurtenissen te Kumba op 25 februari 2008, de dag waarop hij zou hebben deelgenomen aan een vreedzame manifestatie. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat die dag het leven in Kumba normaal was; hij bleek niet op de hoogte te zijn van protesten van taxichauffeurs die dag en had evenmin weet van andere demonstraties die dag (administratief dossier, stuk 4, p.2-3). Deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat op 25 februari 2008 de taxichauffeurs staakten, dat die dag in Kumba geen voertuigen reden en enkel voetgangers te zien waren, dat de volledige stad werd geblokkeerd door barricades en dat de winkels gesloten waren (administratief dossier, stuk 24: landeninformatie). Dat verzoeker van deze feiten niet op de hoogte is doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaring dat hij die dag in Kumba zou hebben

deelgenomen aan een bijeenkomst, te meer daar deze feiten op deze bijeenkomst ongetwijfeld ter sprake moeten zijn gekomen. Dit alles doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn aanwezigheid te Kumba op 25 februari 2008. Het is immers geenszins aannemelijk dat de onrusten in de stad hem zouden zijn ontgaan, te meer gelet op de interesse die hij zelf pretendeert aan de dag te leggen voor de gevoelens van ontevredenheid onder de bevolking en zijn eigen onvrede met de gang van zaken.

Dit klemt des te meer daar verzoeker tevens foutieve verklaringen heeft afgelegd omtrent de dodelijke slachtoffers bij de bijeenkomst op 26 februari 2008. Verzoeker verklaarde tijdens het eerste gehoor bij het CGVS immers eenduidig: *"(...) op weg naar de town greed bridge, vielen politie en gendarmes ons aan. Met live bullets en traangas, dat leidde tot de onmiddellijke dood van Che Emmanuel en Eyoung Elvis"*. Even verder gaf hij nogmaals aan dat deze twee personen onmiddellijk stierven en dat er daarna nog drie of vier personen zijn overleden van wie hij de naam niet kent. De naam van de twee voornoemde personen kende verzoeker omdat dit de twee personen waren die naast hem stonden (administratief dossier, stuk 11, p.5, 13). Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker nogmaals dat hij de twee personen zag die werden neergeschoten en bevestigde hij dat zij ter plekke stierven (administratief dossier, stuk 4, p.3). Uit de informatie in het dossier blijkt nochtans dat de personen die op 26 februari 2008 ter plaatse stierven Paul Owuboki en Roland Tekoh zijn en dat de door verzoeker genoemde personen zijn overleden op 27 februari 2008, respectievelijk 28 februari 2008 (administratief dossier, stuk 24: landeninformatie). Verzoekers voormelde verklaringen zijn eenduidig en niet voor interpretatie. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker post factum tracht aan te brengen in het verzoekschrift.

Verzoeker legde voorts incoherente verklaringen af aangaande het moment van de dag waarop hij zou zijn opgepakt bij zijn eerste arrestatie. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat de vreedzame demonstratie van 26 februari 2008 begon rond negen uur 's morgens en dat hijzelf werd gearresteerd om één uur (administratief dossier, stuk 11, p.6). Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS gaf hij aan dat de manifestatie begon om negen uur 's morgens en dat hijzelf reeds werd gearresteerd om tien uur 's morgens, aldus zeer kort na het begin van de manifestatie (administratief dossier, stuk 4, p.3).

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde arrestatie manifest ondergraven doordat hij niet op de hoogte blijkt te zijn van de aanval op het politiekantoor waarin hij beweerde te zijn vastgehouden. Verzoeker verklaarde dat hij bij zijn eerste arrestatie werd opgesloten in het 'Central Police Station' in Kumba (administratief dossier, stuk 4, p.3), hetgeen hij nogmaals uitdrukkelijk bevestigt in het verzoekschrift. Wanneer aan verzoeker werd gevraagd of het politiekantoor werd aangevallen tijdens de rellen in februari ontkende hij dit uitdrukkelijk. Hij verklaarde dat de 'Fiango Post' en het 'DO's Office' wel werden aangevallen, doch dat dit in juni gebeurde. Vervolgens ontkende hij, wanneer hem nogmaals uitdrukkelijk werd gevraagd of het politiekantoor van Kumba werd aangevallen op 25 of 26 februari of de dagen erna, eenduidig dat dit het geval was (administratief dossier, stuk 11, p.13). Nochtans blijkt uit de informatie in het dossier dat het politiekantoor waarin verzoeker zou zijn opgesloten, het 'Central Police Office' in Kumba, op 26 februari 2008 werd aangevallen door betogers, dat gevangenen werden vrijgelaten en dat het gebouw gedeeltelijk in de as werd gelegd (administratief dossier, stuk 24: landeninformatie). Verzoeker ontkent dit nogmaals in het verzoekschrift, doch hij brengt geen elementen bij die ook maar enigszins afbreuk zouden kunnen doen aan voormelde informatie. Dat hij niet op de hoogte blijkt te zijn van de aanval op het politiekantoor die plaatsvond op de dag waarop hij beweert te zijn gearresteerd en in ditzelfde kantoor te zijn opgesloten, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Daarenboven legde verzoeker een aantal tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zijn detenties. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS werd aan verzoeker in eenduidige en duidelijke bewoordingen gevraagd: *"Mocht je bezoek ontvangen tijdens je twee arrestaties in Kumba politiekantoor?"*, waarop hij dit bevestigde. Vervolgens werd aan hem gevraagd: *"Heb je bezoek ontvangen?"* en waarop hij uitdrukkelijk verklaarde dat zijn moeder hem dagelijks kwam bezoeken en voedsel gaf. Tevens ontkende verzoeker uitdrukkelijk dat nog iemand anders hem zou hebben bezocht (administratief dossier, stuk 11, p.11). Gedurende het tweede gehoor werd aan verzoeker gevraagd: *"Kreeg je bezoek tijdens je detentie?"*, waarop hij antwoordde: *"Mijn advocaat"*. Wanneer hem werd gevraagd of nog iemand hem bezocht, gaf hij aan dat zijn moeder ziek was en dat zijn advocaat daarom degene was die naar zijn moeder ging om voedsel te halen en die dit meebracht naar het politiekantoor. Wanneer even verder aan verzoeker werd gevraagd: *"De tweede keer dat je in het politiekantoor was, heeft iemand je dan*

bezocht?”, verklaarde verzoeker dat dezelfde advocaat hem één maal bezocht. Vervolgens werd uitdrukkelijk aan verzoeker gevraagd of zijn moeder hem ook bezocht, waarop hij dit ontkende en aangaf dat zij ziek was. Nogmaals uitdrukkelijk gevraagd of zijn moeder ook de tweede keer niet kwam, antwoordde verzoeker: *“Nee, ze was down”*. Bovendien ontkende hij uitdrukkelijk dat hij gedurende het eerste interview bij het CGVS zou hebben verklaard dat het zijn moeder was die hem voedsel bracht (administratief dossier, stuk 4, p.4). Uit het voorgaande blijkt dat de vraagstelling geenszins verwarrend was, doch dat zij geschiedde in duidelijke bewoordingen en dat verzoeker nergens aangaf dat de vragen hem in verwarring brachten doch steeds eenduidig antwoordde op de vragen. Dat de voorgaande tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan de vraagstelling kan derhalve niet worden aangenomen. Verzoekers tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot het enige contact dat hij tijdens zijn detenties zou hebben gehad met de buitenwereld doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Bovendien verklaarde verzoeker gedurende het eerste gehoor bij het CGVS omtrent zijn detentie in Buea: *“De mannen aan de counter, als de commissaris je wou spreken, riep hij hen: (N.M.) en (C.N.), politie inspecteur beiden”* (administratief dossier, stuk 11, p.12). Gedurende het tweede gehoor vermeldde hij echter N.M. als zijnde één van zijn medegevangenen (administratief dossier, stuk 4, p.5). Verzoekers verklaring dat dit te wijten zou zijn aan het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en de gehoren en tussen de beide gehoren bij het CGVS is geenszins afdoende. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat dermate bepalende gebeurtenissen in zijn leven in verzoekers geheugen staan gegrift zodat hij bij machte is om hieromtrent achteraf gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen.

Verzoeker brengt voorts niet het minste begin van bewijs bij om zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België te staven, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas. Dit klemt des te meer daar verzoeker met betrekking tot zijn reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Zo verklaarde hij niet te weten hoeveel zijn broer zou hebben betaald om zijn reis te regelen en gaf hij aan hierover niets te weten. Hij kon niet aangeven onder welke naam hij zou hebben gereisd, noch onder welke nationaliteit hij zou hebben gereisd. Tevens beweerde hij dat hem bij de controles in de luchthavens niets zou zijn gevraagd (administratief dossier, stuk 11, p.9; stuk 17, nr.33-34). Het voorgaande doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielmotieven.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers ingeroepen asielrelaas. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Waar verzoeker in het kader van de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht stelt dat de Commissaris-generaal hem slechts nuttig kon horen indien hem voorafgaand aan de gehoren inzage zou zijn verleend in het dossier, alsmede dat de Commissaris-generaal hem op voorhand had moeten confronteren met alle gegevens en vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, kan dienstig worden verwezen naar het sub 2.2.1. bepaalde.

Omtrent verzoekers betoog dat de Commissaris-generaal maar zeker kan zijn over alle gegevens te beschikken indien het deze voorafgaandelijk voorlegt aan de betrokkenen, kan bovendien worden opgemerkt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling zelf en dat het derhalve aan verzoeker was om zijn asielmotieven zo volledig mogelijk uiteen te zetten en de nodige elementen bij te brengen om deze te staven. Verzoeker laat daarenboven na ook maar enigszins te preciseren welke gegevens volgens hem aan het dossier hadden moeten worden toegevoegd of op welk vlak de feitenvergaring door het CGVS onvolledig zou zijn. Hij voegt in het kader van onderhavige beroepsprocedure evenmin zelf enig gegeven toe aan het dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de DVZ, de vragenlijst van het CGVS en de verhoorverslagen van het CGVS. Verzoeker kreeg de kans om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker, het sub 2.2.1. en sub 2.2.2. bepaalde mede in acht genomen, op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met

inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.4. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.3. Verzoeker voert aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut in een derde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat verweerder oordeelt dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de feiten en argumentatie zoals hoger uiteengezet toch minstens aantonen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in "artikel 48/4, b)" van de Vreemdelingenwet. Door dit risico niet te erkennen en hem de subsidiaire bescherming te weigeren zou verweerder hem blootstellen aan abnormaal gevaar en ernstige schade en hem de facto dwingen terug te keren naar Kameroen.

2.4.1. Verzoeker voert ter staving van zijn verzoek om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen geen andere elementen aan dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.2.2.) kan niet worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Voor het overige zijn in het dossier evenmin elementen voorhanden die in zijn hoofde wijzen op het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te worden ontzegd.

2.4.2. Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dienstig worden verwezen naar de uiteenzetting dienaangaande sub 2.2.3.

2.4.3. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS